

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (pierwsza izba)

z dnia 17 maja 2013 r.*

Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejski rynek przewodów morskich — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG — Ustalanie cen, podział rynku i wymiana szczególnie chronionych informacji handlowych — Pojęcie ciągłego lub powtarzającego się naruszenia — Przedawnienie — Pewność prawa — Równość traktowania — Grzywny — Waga i czas trwania naruszenia

W sprawach połączonych T-147/09 i T-148/09

Trelleborg Industrie SAS, z siedzibą w Clermont-Ferrand (Francja), reprezentowana przez J. Joshuę, barrister, oraz adwokat E. Aliende Rodríguez,

strona skarżąca w sprawie T-147/09,

Trelleborg AB, z siedzibą w Trelleborgu (Szwecja), reprezentowana przez J. Joshuę, barrister, oraz adwokat E. Aliende Rodríguez,

strona skarżąca w sprawie T-148/09,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez N. Khana, V. Bottkę oraz S. Noëgo, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot przede wszystkim żądanie częściowego stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2009) 428 wersja ostateczna z dnia 28 stycznia 2009 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/39406 – Przewody morskie) w zakresie, w jakim decyzja ta odnosi się do skarżących, oraz, tytułem żądania ewentualnego, uchylenie nałożonej na skarżące w tej decyzji grzywny lub znaczne obniżenie jej kwoty,

SĄD (pierwsza izba),

w składzie: J. Azizi, prezes, M. Prek i S. Frimodt Nielsen (sprawozdawca), sędziowie,

sekretarz: J. Weychert, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 26 kwietnia 2012 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: angielski.

Wyrok

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

Sektor przewodów morskich do ropy naftowej i gazu

- 1 Przewody morskie są wykorzystywane do załadunku ropy naftowej słodkiej lub przetworzonej i innych produktów naftowych z instalacji morskich (na przykład z pław, zwykle zakotwiczonych na pełnym morzu, służących za miejsce cumowania dla zbiornikowców lub z pływających platform do wydobywania, magazynowania i przeładunku, które są systemami pływających cystern wykorzystywanych do wydobywania ropy naftowej i gazu z pobliskiej platformy, do ich przetwarzania i magazynowania aż do ich przeładunku na zbiornikowiec) na tankowce, a następnie do wyładunku tych produktów z tych statków do instalacji offshore (morskich) (na przykład pław) lub na ląd.
- 2 Te przewody morskie są wykorzystywane „offshore”, to jest w wodzie lub w jej pobliżu, w odróżnieniu od wykorzystywanych na lądzie przewodów przemysłowych.
- 3 Każde urządzenie będące przewodem morskim w zależności od specyficznych potrzeb klientów, składa się z pewnej liczby standardowych przewodów, specjalnych przewodów składających się ze złączy na obydwu zakończeniach i dodatkowych urządzeń, takich jak zawory, końcowe przekładnie zębate lub sprzęt pływający. W niniejszej sprawie termin „przewody morskie” obejmuje te dodatkowe urządzenia.
- 4 Przewody morskie są wykorzystywane przez przedsiębiorstwa naftowe, wytwórców pław, terminale portowe, przemysł naftowy i rządy, a przewody te są nabywane przy realizacji nowych przedsięwzięć bądź w celach zamiany.
- 5 W przypadku realizacji nowych przedsięwzięć terminale naftowe lub inni użytkownicy końcowi zawierają zwykle ze sprzedającym pod własną marką produkty wytworzone przez inne firmy przedsiębiorstwem inżynieryjnym (zwanym również „producentem OEM” lub „producentem oryginalnego wyposażenia”) umowę w przedmiocie budowy lub montażu nowych urządzeń do przesyłu ropy naftowej, takich jak boje załadunkowe z systemem cumowania tankowców (single point mooring, SMP) lub pływające platformy do wydobywania, magazynowania i przeładunku. W przypadku realizacji takich przedsięwzięć producent OEM nabywa od wytwórcy całość danego systemu przewodów morskich.
- 6 Po zainstalowaniu tych przewodów morskich zachodzi potrzeba wymiany poszczególnych części, z których się one składają, w okresie od jednego roku do siedmiu lat. Zakupów przewodów morskich w celach zamiany (znanych również pod nazwą „sektora części zamiennych”) często dokonują bezpośrednio użytkownicy końcowi. Jednakże w niektórych przypadkach użytkownicy ci zlecają swe zakupy spółkom zależnym lub przedsiębiorstwom zewnętrznym i grupują u nich te zakupy. W ramach światowego rynku przewodów morskich sektor części zamiennych znacznie przeważa nad sprzedażą nowych produktów.
- 7 Popyt na przewody morskie zależy w dużym stopniu od rozwoju przemysłu naftowego, a w szczególności od wydobywania ropy naftowej na obszarach odległych od miejsca konsumpcji. Popyt ten rośnie z biegiem czasu. Jest on okresowy i do pewnego stopnia powiązany ze wzrostem cen ropy naftowej. Przybrał on znaczne rozmiary pod koniec lat sześćdziesiątych i zwiększył się na początku lat siedemdziesiątych, gdy ropa naftowa pochodziła z produkujących ją obszarów w Zatoce Perskiej, na Morzu Północnym i w Afryce Północnej. W latach osiemdziesiątych zwiększył się popyt na przewody morskie ze strony rozwijających się krajowych przedsiębiorstw naftowych Ameryki Południowej. Pod koniec lat dziewięćdziesiątych popyt ten przybrał na sile w Afryce Zachodniej.

- 8 Przewody morskie są produkowane przez przedsiębiorstwa zajmujące się produkcją opon i kauczuku lub przez jedną z ich spółek odpryskowych („spin-off”). Są one produkowane na zamówienie zgodnie z potrzebami klientów. Ponieważ popyt na przewody morskie jest bardzo rozproszony pod względem geograficznym, większość producentów przewodów morskich angażuje znaczną liczbę przedstawicieli handlowych, którzy świadczą ogólne usługi marketingowe i oferują swe produkty, uczestnicząc w przetargach, które odnoszą się do poszczególnych rynków i o których ogłoszenia są publikowane.
- 9 Przewody morskie są sprzedawane na całym świecie, a główni ich producenci prowadzą działalność na szczeblu międzynarodowym. Wymogi prawne mające zastosowanie do przewodów morskich nie są zasadniczo odmienne w poszczególnych krajach i chociaż wymogi techniczne różnią się w zależności od środowiska i warunków wykorzystania, to nie jest to jednakże postrzegane jako przeszkoda w sprzedaży przewodów morskich na całym świecie.
- 10 Wreszcie, w rozpatrywanym okresie uczestnicy kartelu zbywali przewody morskie wyprodukowane w Japonii, w Zjednoczonym Królestwie, we Włoszech i we Francji zarówno użytkownikom końcowym, jak i wytwórcom sprzętu mającym siedziby w różnych krajach Europejskiego Obszaru Gospodarczego (EOG). Chociaż docelowo większość systemów przewodów morskich trafia na obszary nieeuropejskie, niektórzy z kluczowych światowych producentów OEM są usytuowani w różnych krajach EOG.

Prezentacja skarżących

- 11 Na początku działalności w zakresie przewodów morskich zajmowała się spółka Michelin.
- 12 W ramach grupy Michelin działalność tę prowadziła spółka grupy zwana CMP. Michelin utworzył następnie w dniu 28 lipca 1993 r. spółkę zwaną SIRA, która nie wykonywała żadnej działalności aż do dnia 31 marca 1995 r., w którym to dniu działalność CMP związana z przewodami morskimi została przekazana spółce SIRA. W dniu 26 kwietnia 1995 r. nazwę SIRA zastąpiono nazwą CMP. Natomiast spółka CMP została później rozwiązana.
- 13 W dniu 28 marca 1996 r. jedna z dwóch skarżących, spółka Trelleborg AB, zawarła ze spółką Michelin porozumienie, zgodnie z którym zobowiązywała się do nabycia wszystkich udziałów spółki Michelin w CMP. Spółkę określano następnie różnymi oznaczeniami zawierającymi nazwę Trelleborg, a od 2005 r. występuje ona pod nazwą Trelleborg Industrie SAS.
- 14 Trelleborg jest spółką prawa szwedzkiego istniejącą od 1905 r., której obrót w 2006 r. w skali światowej sięgał 27 mld SEK (ok. 2,9 mld EUR).
- 15 Trelleborg Group obejmuje cztery obszary działalności: Trelleborg Engineered Systems (obejmująca działalność związaną z przewodami morskimi), Trelleborg Automotive, Trelleborg Sealing Solutions i Trelleborg Wheel Systems.
- 16 Spółka Trelleborg uczestniczy w produkcji i we wprowadzaniu do obrotu przewodów morskich za pośrednictwem swej spółki zależnej Trelleborg Industrie, drugiej skarżącej, która z kolei jest spółką prawa francuskiego.

Postępowanie administracyjne

- 17 W momencie, gdy zostało wszczęte dochodzenie przez ministerstwo sprawiedliwości Stanów Zjednoczonych i organy ochrony konkurencji Japonii i Zjednoczonego Królestwa w odniesieniu do podobnych okoliczności faktycznych, [poufne]¹, powołując się na program łagodzenia sankcji

1 — Pominięto informacje poufne.

przewidziany w komunikacie Komisji w sprawie zwalniania z grzywien i zmniejszania grzywien w sprawach kartelowych (Dz.U. 2006, C 298, s. 17), złożyła do Komisji Wspólnot Europejskich w dniu 20 grudnia 2006 r. wniosek o złagodzenie sankcji, ujawniając istnienie kartelu na rynku przewodów morskich.

- 18 Komisja wszczęła wówczas dochodzenie w sprawie naruszenia art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG i przeprowadziła w dniu 2 maja 2007 r. szereg kontroli w lokalach spółki Parker ITR, skarżących, innych producentów objętych dochodzeniem oraz [poufne] i P.W.
- 19 Manuli Rubber Industries SpA (MRI), Parker ITR i Bridgestone złożyły do Komisji wnioski o złagodzenie sankcji odpowiednio w dniach 4 maja, 17 lipca i 7 grudnia 2007 r.
- 20 W dniu 28 kwietnia 2008 r. Komisja wydała pismo w sprawie przedstawienia zarzutów, które podała do wiadomości spółek w dniach od 29 kwietnia do 1 maja 2008 r.
- 21 Wszystkie spółki odpowiedziały na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów w wyznaczonym terminie i wniosły, z wyjątkiem [poufne]/DOM, ContiTech AG i Continental AG, o bycie wysłuchanymi podczas przesłuchania, które zostało zorganizowane w dniu 23 lipca 2008 r.

Zaskarżona decyzja

- 22 W dniu 28 stycznia 2009 r. Komisja wydała decyzję C(2009) 428 wersja ostateczna dotyczącą postępowania na podstawie art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/39406 – Węże do zastosowań morskich [Przewody morskie]) (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”). Z zaskarżonej decyzji co do zasady wynika, że:

- adresatami tej decyzji jest jedenaście spółek, w tym skarżące;
- spółki, których dotyczy zaskarżona decyzja, uczestniczyły, niekiedy na odmiennych zasadach, w jednolitym i złożonym naruszeniu, mającym na celu rozdzielanie między siebie przetargów, ustalanie cen, ustalanie limitów ilościowych, ustalanie warunków sprzedaży, podział rynków geograficznych, wymianę szczególnie chronionych informacji na temat cen, wielkości sprzedaży oraz przeprowadzanych przetargów;
- kartel rozpoczął się co najmniej w dniu 1 kwietnia 1986 r. (choć jest prawdopodobne, że sięga początku lat siedemdziesiątych) i zakończył się w dniu 2 maja 2007 r.;
- od dnia 13 maja 1997 r. do dnia 21 czerwca 1999 r. (zwanego dalej „okresem pośrednim”) kartel prowadził ograniczoną działalność i doszło wówczas do nieporozumień między jego członkami; jednakże nie spowodowało to zdaniem Komisji prawdziwego przerwania naruszenia; zorganizowana struktura kartelu została bowiem w pełni odtworzona od czerwca 1999 r. na tych samych zasadach i z tymi samymi uczestnikami (z wyjątkiem przedsiębiorstwa, które w pełni przyłączyło się do kartelu w następnym roku); należy zatem stwierdzić, że producenci popełnili jednolite i ciągle naruszenie, które obejmowało okres od dnia 1 kwietnia 1986 r. do dnia 2 maja 2007 r. lub przynajmniej, gdyby mimo wszystko należało uznać, że doszło do przerwania, jednolite i powtarzające się naruszenie; okres przejściowy nie jest jednakże uwzględniany przy obliczaniu grzywiny, zważywszy na ograniczoną liczbę dowodów naruszenia w odniesieniu do tego okresu;
- odpowiedzialność skarżących została stwierdzona w odniesieniu do następujących okresów:
 - Trelleborg Industrie: od dnia 1 kwietnia 1986 r. do dnia 2 maja 2007 r.;
 - Trelleborg: od dnia 28 marca 1996 r. do dnia 2 maja 2007 r.;

- w zastosowaniu kryteriów przewidzianych w wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1/2003 (Dz.U. 2006, C 210, s. 2, zwanych dalej „wytycznymi”), kwota podstawowa grzywiny ustalona dla każdego z przedsiębiorstw była następująca:
 - Komisja oparła się na średniej sprzedaży rocznej w Unii każdej spółki w okresie 2004–2006 i uwzględniła sprzedaż zafakturowaną nabywcom mającym siedzibę w EOG;
 - określiła ona mającą znaczenie w niniejszej sprawie sprzedaż każdej ze spółek, stosując ich udział w rynku światowym do skumulowanej wartości sprzedaży na terytorium EOG zgodnie z pkt 18 wytycznych;
 - uwzględniła ona 25% skumulowanej wartości sprzedaży na terytorium EOG (zamiast maksymalnego pułapu 30% przewidzianego w wytycznych) ze względu na wagę naruszenia;
 - pomnożyła tak uzyskaną wartość przez liczbę lat uczestnictwa każdej spółki w naruszeniu;
 - zgodnie z pkt 25 wytycznych uwzględniła ona wreszcie dodatkową kwotę wynoszącą 25% mającej znaczenie w niniejszej sprawie sprzedaży dla realizacji odstraszałającej funkcji grzywiny;
 - Komisja uwzględniła następnie okoliczności obciążające wobec dwóch spółek i odrzuciła wszystkie okoliczności łagodzące w odniesieniu do pozostałych członków kartelu;
 - wreszcie zastosowała ona swój komunikat w sprawie zwalniania z grzywien i zmniejszania grzywien w przypadkach kartelowych (zob. pkt 17 powyżej) do obydwu spółek.
- 23 W odniesieniu do spółek Trelleborg AB i Trelleborg Industrie Komisja uznała, że wartość sprzedaży wynosi 4 909 332 EUR, opierając się na udziale w rynku światowym wynoszącym 15%, że spółka Trelleborg Industrie uczestniczyła w kartelu przez 18 lat, 11 miesięcy i 23 dni, co daje mnożnik wynoszący 19, a spółka Trelleborg AB – przez 8 lat, 11 miesięcy i 28 dni, co daje mnożnik wynoszący 9 i w zastosowaniu czynników wskazanych w poprzednim punkcie ustaliła kwotę podstawową grzywiny na 24 500 000 EUR w odniesieniu do spółki Trelleborg Industrie, z którą spółka Trelleborg AB jest solidarnie zobowiązana do zapłaty kwoty 12 200 000 EUR.
- 24 Ponieważ nie uwzględniono wobec powyższych spółek żadnej okoliczności obciążającej lub łagodzącej, kwoty te stanowią ostateczną kwotę grzywiny nałożoną na każdą z obydwu tych spółek.

Przebieg postępowania i żądania stron

- 25 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu w dniu 9 kwietnia 2009 r. skarżące wniosły niniejsze skargi.
- 26 Ponieważ jeden z sędziów nie mógł uczestniczyć w dalszym postępowaniu, prezes Sądu wyznaczył na podstawie art. 32 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem innego sędziego w celu uzupełnienia składu izby.
- 27 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd (pierwsza izba) postanowił otworzyć procedurę ustną. W ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 64 regulaminu wezwał strony do przedłożenia określonych dokumentów oraz zwrócił się do stron z pytaniami na piśmie. Strony spełniły żądanie Sądu.
- 28 Postanowieniem prezesa pierwszej izby Sądu z dnia 29 lutego 2012 r. sprawy T-147/09 i T-148/09 zostały połączone do celów ustnego etapu postępowania i wydania wyroku zgodnie z art. 50 regulaminu postępowania.

- 29 Pismem z dnia 13 kwietnia 2012 r. skarżąca w sprawie T-147/09 poinformowała Sąd, że wycofuje swój zarzut trzeci podniesiony tytułem ewentualnym.
- 30 Pismem z dnia 24 kwietnia 2012 r. skarżące złożyły wniosek o przeprowadzenie rozprawy przy drzwiach zamkniętych.
- 31 Na rozprawie w dniu 26 kwietnia 2012 r. wysłuchano wystąpień stron oraz ich odpowiedzi na pytania zadane ustnie przez Sąd.
- 32 Skarżące cofnęły przy tej okazji swój wniosek o przeprowadzenie rozprawy przy drzwiach zamkniętych.
- 33 Spółka Trelleborg Industrie wnosi do Sądu o:
- stwierdzenie częściowej nieważności art. 1 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim odnosi się ona do Trelleborg Industrie, a w każdym razie co najmniej w zakresie, w jakim stwierdzono w niej popełnienie naruszenia przed dniem 21 czerwca 1999 r.;
 - obniżenie kwoty nałożonej na skarżącą w art. 2 tej decyzji grzywny, usuwając w ten sposób oczywiste błędy, którymi dotknięta jest ta decyzja;
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania.
- 34 Spółka Trelleborg wnosi do Sądu o:
- stwierdzenie częściowej nieważności art. 1 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim odnosi się ona do Trelleborg AB, a w każdym razie co najmniej w zakresie, w jakim stwierdzono w niej popełnienie naruszenia przed dniem 21 czerwca 1999 r.;
 - obniżenie kwoty nałożonej na skarżącą w art. 2 tej decyzji grzywny, usuwając w ten sposób oczywiste błędy, którymi dotknięta jest ta decyzja;
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania.
- 35 Komisja wnosi do Sądu o:
- oddalenie skargi;
 - obciążenie skarżących kosztami postępowania.

Co do prawa

W przedmiocie żądań stwierdzenia nieważności

- 36 Skarżące podnoszą dwa wspólne zarzuty na poparcie swych skarg.
- 37 Zarzut pierwszy oparty jest z jednej strony na popełnionym przez Komisję oczywistym błędzie w ocenie okoliczności faktycznych, na podstawie którego wyciągnęła ona wniosek, że spółka Trelleborg Industrie uczestniczyła w naruszeniu ciągłym od dnia 1 kwietnia 1986 r. do dnia 2 maja 2007 r. i że spółka Trelleborg uczestniczyła w naruszeniu ciągłym od dnia 28 marca 1996 r. do dnia 2 maja 2007 r., oraz z drugiej strony, na naruszeniu art. 25 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003.

- 38 Zarzut drugi oparty jest na braku uzasadnionego interesu Komisji w przyjęciu decyzji stwierdzającej istnienie naruszenia przed 1999 r.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego z jednej strony na popełnionym przez Komisję oczywistym błędzie w ocenie okoliczności faktycznych, na podstawie którego wyciągnęła ona wniosek, że spółka Trelleborg Industrie uczestniczyła w naruszeniu ciągłym od dnia 1 kwietnia 1986 r. do dnia 2 maja 2007 r. i że spółka Trelleborg AB uczestniczyła w naruszeniu ciągłym od dnia 28 marca 1996 r. do dnia 2 maja 2007 r. oraz, z drugiej strony na naruszeniu art. 25 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003

Zaskarżona decyzja

- 39 Z motywów 148–187 zaskarżonej decyzji wynika w istocie, że od dnia 13 maja 1997 r. do dnia 11 czerwca 1999 r., w odniesieniu do niektórych spółek, a w dniu 21 czerwca 1999 r. w odniesieniu do pozostałych spółek, do których należą skarżące, prowadzona przez kartel działalność uległa osłabieniu z powodu istniejących między jego członkami różnic zdań. Szereg dowodów potwierdza jednakże, zdaniem Komisji, że w tym okresie główni inicjatorzy kartelu – m.in. R.P., P.W., R.F., J.C. – byli w regularnym kontakcie m.in. w celu wymiany informacji handlowych i prób wznowienia kartelu, do czego ostatecznie doszło w czerwcu 1999 r.
- 40 W motywach 289–307 zaskarżonej decyzji przedstawiono powody, dla których Komisja stwierdziła, że naruszenie miało charakter ciągły lub ewentualnie powtarzający się, pomimo iż uważa, że w okresie przejściowym prowadzona przez kartel działalność uległa ograniczeniu i że nie było potrzeby nakładania grzywny w odniesieniu do tego okresu.
- 41 Ponadto z art. 1 lit. g) i h) zaskarżonej decyzji wynika, że Komisja stwierdziła, iż naruszenie ciągłe, w którym spółka Trelleborg Industrie uczestniczyła od dnia 1 kwietnia 1986 r. do dnia 2 maja 2007 r., a spółka Trelleborg – od dnia 28 marca 1996 r. do dnia 2 maja 2007 r., zostało popełnione od dnia 1 kwietnia 1986 r. do dnia 2 maja 2007 r.; natomiast z motywów 187, 201–208 i 466–448 tej decyzji wynika, że za okres pośredni uznano w odniesieniu do skarżących nieuzasadniający nałożenia grzywny okres ograniczonej działalności kartelu.

Argumenty stron

- 42 Skarżące twierdzą, co do istoty z jednej strony, że Komisja, na której spoczywa obowiązek wykazania czasu trwania naruszenia, nie wykazała, iż naruszenie to trwało nieprzerwanie w okresie przejściowym, ponieważ przyjęte przez nią w tym zakresie dowody zostały niewłaściwie zinterpretowane, i z drugiej strony, że w każdym razie nie dysponuje ona żadnym dowodem potwierdzającym uczestnictwo spółki Trelleborg Industrie lub spółki Trelleborg w omawianym naruszeniu w tym okresie. Kwestionują one m.in. w tym zakresie analizę Komisji, zgodnie z którą zamówienia udzielone przed nastąpieniem okresu przejściowego wywierały skutki aż do końca 1997 r., co zdaniem Komisji umożliwia przynajmniej uznanie za okres naruszenia okresu od września do grudnia 1997 r.
- 43 Skarżące uważają ponadto w istocie, że w ten sposób Komisja niesłusznie uznała naruszenie za ciągłe i że odrzuciła ona ich argumentację dotyczącą przedawnienia naruszenia w odniesieniu do okresu sprzed przerwania kartelu, naruszając w ten sposób art. 25 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 [WE] i 82 [WE] (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).
- 44 Kwestionują one w tym zakresie uznaną przez Komisję możliwość przyjęcia pojęcia naruszenia ciągłego w sytuacji, gdy wystąpiła niemal dwuletnia przerwa w działalności kartelu, a także możliwość przyjęcia tytułem ewentualnym pojęcia naruszenia powtarzającego się, które to pojęcie zdaniem skarżących obejmuje również zamysł ciągłości przeciwstawiający się zastosowaniu tego pojęcia w przypadku

stwierdzenia przerwania naruszenia. Przyjęcie kwalifikacji naruszenia jako powtarzającego się byłoby ponadto w tym przypadku sprzeczne z zasadą pewności prawa, ponieważ początek biegu terminu przedawnienia mógłby być w ten sposób przesuwany przez Komisję w nieskończoność. Podnoszą one wreszcie, że kwalifikacji naruszenia jako powtarzającego się nie wymieniono w każdym razie w sentencji zaskarżonej decyzji.

- 45 Skarżące podnoszą wreszcie, że Komisja postąpiła niezgodnie ze swoją dotychczasową praktyką decyzyjną i że zostały one potraktowane w sposób dyskryminujący w porównaniu do spółki MRI, w odniesieniu do której Komisja stwierdziła, iż czteroletnie przerwanie działalności kartelu od sierpnia 1992 r. do września 1996 r. umożliwia odstąpienie od nałożenia grzywny za czyny popełnione przez tę spółkę przed dniem 1 sierpnia 1992 r.
- 46 Komisja kwestionuje te twierdzenia i uważa, że w zaskarżonej decyzji wykazała w sposób wymagany prawem, iż naruszenie trwało nieprzerwanie w okresie przejściowym, mimo że kartel wszedł w fazę ograniczonej działalności. Komisja przyznała jednakże w swych pismach i w tej kwestii na rozprawie, że nie dysponuje żadnymi dowodami uczestnictwa skarżących w kontaktach między członkami kartelu w okresie przejściowym.
- 47 Uważa ona natomiast, że należy uwzględnić z jednej strony zamówienia skoordynowane przed tym okresem, których skutki utrzymywały się aż do listopada lub grudnia 1997 r. i, z drugiej strony, okoliczność, że skarżące nie zdystansowały się w owym czasie od kartelu, co uzasadnia w świetle orzecznictwa uznanie ich uczestnictwa w naruszeniu za ciągłe od dnia 1 kwietnia 1986 r. do dnia 2 maja 2007 r.
- 48 Komisja dodaje w istocie, że w każdym razie w przypadku, gdyby Sąd uznał, iż naruszenie nie jest ciągłe, to na nim spoczywałby obowiązek zakwalifikowania naruszenia jako powtarzającego się, którą to kwalifikację wymieniła ona tytułem ewentualnym w motywie 307 zaskarżonej decyzji. Zdaniem Komisji z powyższego wynika, że jej uprawnienie do nałożenia grzywny za okres naruszenia od 1986 r. do 1997 r. nie uległo przedawnieniu w momencie wydania zaskarżonej decyzji. Uważa ona ponadto, iż nie ma zatem znaczenia kwestia, że w sentencji zaskarżonej decyzji wskazała ona tylko istnienie naruszenia ciągłego.
- 49 Należy wyjaśnić, że zapytane o to przez Sąd na rozprawie skarżące przyznały, iż nie kwestionują swego uczestnictwa w naruszeniu ani w odniesieniu do okresu przed dniem 13 maja 1997 r., ani w odniesieniu do okresu po dniu 21 czerwca 1999 r. Uważają one jednakże, że chodzi o odrębne naruszenia.

Ocena Sądu

– Rozważania wstępne

- 50 Należy przede wszystkim przypomnieć, że z orzecznictwa wynika, iż do Komisji należy udowodnienie nie tylko istnienia kartelu, ale także czasu jego trwania (zob. wyrok Sądu z dnia 15 marca 2000 r. w sprawach połączonych T-25/95, T-26/95, od T-30/95 do T-32/95, od T-34/95 do T-39/95, od T-42/95 do T-46/95, T-48/95, od T-50/95 do T-65/95, od T-68/95 do T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 i T-104/95 Cimenteries CBR i in. przeciwko Komisji, Rec. s. II-491, pkt 2802 i przytoczone tam orzecznictwo). W szczególności, jeśli chodzi o rozkład ciężaru dowodu popełnienia naruszenia art. 81 ust. 1 WE, na Komisji spoczywa obowiązek udowodnienia stwierdzonych przez nią naruszeń oraz przedstawienia środków dowodowych pozwalających wykazać w sposób wymagany prawem występowanie okoliczności stanowiących naruszenie (zob. podobnie wyroki Trybunału: z dnia 17 grudnia 1998 r. w sprawie C-185/95 P Baustahlgebebe przeciwko Komisji, Rec. s. I-8417 pkt 58; z dnia 8 lipca 1999 r. w sprawie C-49/92 P Komisja przeciwko Anic Partecipazioni, Rec. s. I-4125, pkt 86). Jeżeli sąd ma wątpliwości, to należy je rozstrzygać na korzyść przedsiębiorstw będących

adresatami decyzji stwierdzającej naruszenie. Sąd nie może zatem dojść do wniosku, że Komisja wykazała istnienie danego naruszenia w sposób wystarczający pod względem prawnym, jeżeli ma jeszcze co do tego wątpliwości, w szczególności w ramach skargi o stwierdzenie nieważności lub zmiany decyzji nakładającej grzywnę. W tej ostatniej sytuacji należy bowiem uwzględnić zasadę domniemania niewinności, która należy do praw podstawowych chronionych w unijnym porządku prawnym i która została potwierdzona w art. 48 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej proklamowanej dnia 7 grudnia 2000 r. w Nicei (Dz.U. C 364, s. 1). Zważywszy na charakter omawianych naruszeń, jak również na charakter i stopień surowości związanych z nimi sankcji, zasada domniemania niewinności stosuje się w szczególności do postępowań dotyczących naruszeń reguł konkurencji, mających zastosowanie do przedsiębiorstw, które to postępowania mogą prowadzić do wymierzenia grzywien lub okresowych kar pieniężnych (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 8 lipca 1999 r. w sprawie C-199/92 P Hüls przeciwko Komisji, Rec. s. I-4287, pkt 149, 150; wyrok Sądu z dnia 25 października 2005 r. w sprawie T-38/02 Groupe Danone przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-4407, pkt 215, 216). Konieczne jest zatem, aby Komisja przedstawiła precyzyjne i spójne dowody w celu uzasadnienia twierdzenia, że zarzucane naruszenie zostało popełnione (zob. ww. wyrok w sprawie Groupe Danone przeciwko Komisji i przytoczone tam orzecznictwo).

- 51 Z utrwalonego orzecznictwa wynika jednakże, iż nie każdy z dowodów dostarczonych przez Komisję musi koniecznie odpowiadać tym kryteriom w odniesieniu do każdego elementu naruszenia. Wystarczy, żeby zbiór poszlak przywołanych przez tę instytucję oceniany globalnie odpowiadał temu wymogowi (zob. wyrok Sądu z dnia 8 lipca 2004 r. w sprawach połączonych T-67/00, T-68/00, T-71/00 i T-78/00 JFE Engineering i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-2501, pkt 180 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 52 Jest ponadto normalne, że działania, które obejmują te praktyki i porozumienia, mają miejsce poza prawem, że spotkania odbywają się potajemnie, a dokumentacja z tym związana jest ograniczona do minimum. Z tego wynika, że nawet jeśli Komisja odkryje dokumenty świadczące wyraźnie o nawiązaniu bezprawnego kontaktu pomiędzy przedsiębiorstwami – takie jak sprawozdania ze spotkań – będą one zazwyczaj jedynie fragmentaryczne i odosobnione, i dlatego często będzie konieczna rekonstrukcja poszczególnych elementów w drodze dedukcji. Dlatego też w większości przypadków istnienie praktyki lub porozumienia antykonkurencyjnego musi być wywnioskowane na podstawie zbiegu szeregu okoliczności i poszlak, które razem ujęte mogą stanowić, wobec braku innego spójnego wytłumaczenia, dowód naruszenia reguł konkurencji (wyroki Trybunału: z dnia 7 stycznia 2004 r. w sprawach połączonych C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P i C-219/00 P Aalborg Portland i in. przeciwko Komisji, Rec. s. I-123, pkt 55–57; z dnia 25 stycznia 2007 r. w sprawach połączonych C-403/04 P i C-405/04 P Sumitomo Metal Industries i Nippon Steel przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-729, pkt 51).
- 53 Ponadto zgodnie z orzecznictwem w przypadku braku dowodów pozwalających na bezpośrednie ustalenie czasu trwania naruszenia Komisja powinna przynajmniej przedstawić dowody na poparcie faktów wystarczająco zbliżonych w czasie, tak by można było rozsądnie przyjąć, że naruszenie to trwało nieprzerwanie między dwiema określonymi datami (wyroki Sądu: z dnia 7 lipca 1994 r. w sprawie T-43/92 Dunlop Slazenger przeciwko Komisji, Rec. s. II-441, pkt 79; z dnia 16 listopada 2006 r. w sprawie T-120/04 Peróxidos Orgánicos przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-4441, pkt 51 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 54 W niniejszej sprawie bezsporne jest zaś to, że Komisja nie dysponuje żadnym dowodem potwierdzającym uczestnictwo skarżących w kontaktach między członkami kartelu i w jego ograniczonej działalności w opisanym przez tą instytucję w motywach 148–187 zaskarżonej decyzji okresie przejściowym.

- 55 Komisja poprzestała bowiem na stwierdzeniu, że wniosek o uczestnictwie może zostać wyciągnięty na podstawie okoliczności, iż nie zdystansowały się one od kartelu w trakcie okresu przejściowego i że uczestnictwo to może zostać wykazane przynajmniej aż do listopada lub do grudnia 1997 r. z powodu utrzymywania się skutków zamówienia rozdzielonych między członków kartelu przed dniem 13 maja 1997 r. (zob. m.in. motywy 150, 162, 187 zaskarżonej decyzji).
- 56 Należy zatem ocenić, czy na podstawie tych ustaleń Komisja mogła słusznie uznać naruszenie popełnione przez spółkę Trelleborg Industrie od dnia 1 kwietnia 1986 r. do dnia 2 maja 2007 r., a przez spółkę Trelleborg – od dnia 28 marca 1996 r. do dnia 2 maja 2007 r., za naruszenie ciągłe, a w rezultacie uznać, że termin przedawnienia obliczanego na podstawie art. 25 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 zaczął biec począwszy od dnia 2 maja 2007 r.

– W przedmiocie istnienia naruszenia ciągłego

- 57 Należy przypomnieć, że w większości przypadków istnienie praktyki lub porozumienia antykonkurencyjnego musi być wyprowadzone ze zbiegu szeregu okoliczności i poszlak, które w przypadku braku innego spójnego wyjaśnienia rozpatrywane łącznie mogą stanowić dowód naruszenia reguł konkurencji. Tego typu poszlaki i okoliczności, jeżeli oceniane są całościowo, pozwalają na wykazanie nie tylko istnienia zachowań lub porozumień antykonkurencyjnych, ale również czasu trwania ciągłego zachowania antykonkurencyjnego oraz okresu stosowania porozumienia zawartego z naruszeniem reguł konkurencji (zob. podobnie ww. w pkt 52 wyrok Trybunału w sprawach połączonych Aalborg Portland i in. przeciwko Komisji, pkt 57; wyrok z dnia 21 września 2006 r. w sprawie C-105/04 P Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-8725, pkt 94–96 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 58 Ponadto takie naruszenie może wynikać nie tylko z pojedynczego działania, ale również z szeregu działań, a nawet z zachowania o charakterze ciągłym. Wykładnia ta nie może być podważona z uwagi na to, że jeden lub większa liczba elementów tego szeregu działań lub tego zachowania ciągłego mogłyby stanowić same w sobie i odrębnie reguł konkurencji. Jeżeli różne działania wpisują się w „plan ogólny” ze względu na ich identyczny cel zakłócający konkurencję na wspólnym rynku, Komisja jest uprawniona do przypisania odpowiedzialności za te działania w zależności od udziału w naruszeniu rozpatrywanym w całości (ww. w pkt 52 wyrok w sprawie Aalborg Portland i in. przeciwko Komisji, pkt 258; ww. w pkt 57 wyrok w sprawie Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied przeciwko Komisji, pkt 110).
- 59 Co się tyczy braku dowodu na istnienie porozumienia w pewnych konkretnych okresach lub przynajmniej na jego wykonywanie przez przedsiębiorstwo w danym okresie, należy przypomnieć, że fakt, iż dowód naruszenia nie został przedstawiony dla niektórych konkretnych określonych okresów, nie stoi na przeszkodzie temu, by naruszenie to było postrzegane jako wykazane w całościowym okresie dłuższym niż te konkretne okresy, gdy takie stwierdzenie opiera się na obiektywnych i zgodnych poszlakach. W przypadku naruszenia rozciągającego się na kilka lat okoliczność, że kartel ujawniał się w różnych okresach, które mogą być oddzielone krótszymi lub dłuższymi przerwami, pozostaje bez wpływu na jego istnienie, o ile poszczególne działania, które składają się na to naruszenie, służą osiągnięciu tego samego celu i wpisują się w ramy naruszenia o charakterze jednolitym i ciągłym (ww. w pkt 57 wyrok w sprawie Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied przeciwko Komisji, pkt 97, 98; zob. również podobnie ww. w pkt 52 wyrok w sprawie Aalborg Portland i in. przeciwko Komisji, pkt 260).
- 60 Orzecznictwo uznało w tym względzie szereg kryteriów za stosowne przy ocenie jednolitego charakteru naruszenia, mianowicie jednakowość celów objętych omawianymi praktykami (wyrok Sądu z dnia 20 marca 2002 r. w sprawie T-21/99 Dansk Rørindustri przeciwko Komisji, Rec. s. II-1681, pkt 67; zob. również podobnie wyroki Trybunału: z dnia 21 września 2006 r. w sprawie

C-113/04 P Technische Unie przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-8831, pkt 170, 171; wyrok Sądu z dnia 27 września 2006 r. w sprawie T-43/02 Jungbunzlauer przeciwko Komisji, Rec. s. II-3435, pkt 312), jednakowość produktów i usług objętych naruszeniem (zob. podobnie wyroki Sądu: z dnia 15 czerwca 2005 r. w sprawach połączonych T-71/03, T-74/03, T-87/03 i T-91/03 Tokai Carbon i in. przeciwko Komisji, niepublikowany w Zbiorze, pkt 118, 119, 124; ww. wyrok w sprawie Jungbunzlauer przeciwko Komisji, pkt 312), jednakowość przedsiębiorstw, które wzięły w nim udział (ww. wyrok w sprawie Jungbunzlauer przeciwko Komisji, pkt 312) oraz identyczność zasad jego realizacji (ww. wyrok w sprawie Dansk Rørindustri przeciwko Komisji, pkt 68). Ponadto identyczność osób fizycznych uczestniczących w naruszeniu na rzecz przedsiębiorstw oraz identyczność geograficznego zakresu stosowania omawianych praktyk są również elementami, które mogą zostać uwzględnione do celów tego badania.

- 61 Orzecznictwo pozwala zatem Komisji domniemywać, że naruszenie – lub uczestnictwo przedsiębiorstwa w naruszeniu – nie zostało przerwane, nawet jeżeli nie posiada ona dowodów naruszenia w odniesieniu do niektórych konkretnych okresów, jeśli tylko poszczególne działania, które składają się na to naruszenie, służą osiągnięciu tego samego celu i mogą wpisać się w ramy pojedynczego naruszenia o jednolitym i ciągłym charakterze, przy czym takie stwierdzenie powinno opierać się na obiektywnych i spójnych przesłankach wskazujących na istnienie ogólnego planu.
- 62 Gdy przesłanki te są spełnione, pojęcie naruszenia ciągłego umożliwia zatem Komisji nałożenie grzywny za cały uwzględniony okres naruszenia i określa dzień, w którym rozpoczyna się bieg terminu przedawnienia, a mianowicie dzień, w którym to naruszenie ciągle ustało.
- 63 Jednakże przedsiębiorstwa oskarżone o zмовę mogą próbować obalić to domniemanie, powołując się na poszlaki lub dowody potwierdzające to, iż, przeciwnie, naruszenie – lub ich uczestnictwo w tym naruszeniu – nie było w tych samych okresach kontynuowane.
- 64 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że skarżące nie zakwestionowały na rozprawie tożsamości celów analizowanych praktyk, rozważanych produktów, przedsiębiorstw, które uczestniczyły w zмовie, głównych zasad wprowadzenia jej w życie, osób fizycznych reprezentujących przedsiębiorstwa i wreszcie geograficznego zakresu stosowania owych praktyk przed majem 1997 r. i po czerwcu 1999 r.
- 65 Choć takie stwierdzenia pozwalają na utrzymanie tezy ogólnego planu dającego się zidentyfikować przed okresem przejściowym i po nim, należy jednak również stwierdzić, że w zaskarżonej decyzji Komisja uwzględniła z jednej strony, iż kartel przeszedł przez okres kryzysowy, w trakcie którego jego funkcjonowanie uległo znacznemu pogorszeniu, a stosunki między jego członkami wyraźnie się rozluźniły, efektem czego jego działalność w okresie przejściowym znacznie spowolniła, oraz, z drugiej strony, iż w tym okresie niektórzy inicjatorzy – w szczególności R.P., R.F., J.C., P.W. – korzystali w istocie ze swych kontaktów, aby próbować wznowić współpracę między uczestniczącymi wcześniej w zмовie przedsiębiorstwami (zob. motywy 148–187 zaskarżonej decyzji), co było powodem, dla którego Komisja nie musiała nałożyć grzywny na żadnego z członków kartelu za ten okres pośredni.
- 66 Należy zatem stwierdzić, że Komisja nie dysponuje żadnym dowodem uczestnictwa skarżących w tych wielostronnych kontaktach podczas tego trwającego ponad dwa lata okresu pośredniego lub też w spotkaniach, które odbyły się w celu wznowienia kartelu; nie ma ona nawet dowodu na to, iż o nich wiedziały.
- 67 W tych okolicznościach przedstawione przez skarżące twierdzenie, zgodnie z którym przerwały one rzeczywiście swe uczestnictwo, jest uzasadniona i wiarygodna w sposób wystarczający, aby obalić ww. w pkt 61 domniemanie, zgodnie z którym ich uczestnictwo w naruszeniu, chociażby bierne, trwało nawet w braku dowodów w tym zakresie. Uwzględniając bowiem okoliczność, że w okresie przejściowym działalność kartelu była ograniczona, a wręcz nieistniejąca i w braku obiektywnych

i spójnych przesłanek dotyczących ewentualnej trwałej woli wznowienia przez skarżące działalności tego kartelu lub przystania na jego cele, Komisja nie miała prawa domniemywać ich uczestnictwa ciągłego, nawet biernego.

- 68 Komisja powołuje się jednakże w pismach procesowych na orzecznictwo (ww. w pkt 52 wyrok w sprawie Komisja przeciwko Anic Partecipazioni, pkt 83, 84), zgodnie z którym, aby położyć kres zachowaniu będącemu podstawą odpowiedzialności przedsiębiorstwo winno otwarcie i jednoznacznie zdystansować się od działalności kartelu w taki sposób, by inni jego uczestnicy wiedzieli, iż nie wspiera ono dłużej jego ogólnych celów. Na tej podstawie Komisja stwierdza, że ze względu na to, iż skarżące nie zdystansowały się w okresie przejściowym, można przyjąć wobec nich jednak w tym okresie naruszenia uczestnictwo o mniejszej intensywności, bez nakładania jednakże grzywny za ten okres. Zgodnie z tym orzecznictwem milcząca zgoda na niezgodną z prawem inicjatywę bez publicznego zdystansowania się do jej treści lub bez zawiadomienia o niej władz administracyjnych skutkuje bowiem kontynuowaniem naruszenia i utrudnia jego wykrycie, co stanowi bierny rodzaj uczestnictwa w naruszeniu, które może pociągać za sobą odpowiedzialność danego przedsiębiorstwa. Tymczasem z uwagi na okoliczność, że, po pierwsze, z zaskarżonej decyzji wynika, iż normalne funkcjonowanie kartelu zostało przerwane w okresie przejściowym, który trwał ponad dwa lata, po drugie, nie wykazano, że skarżące uczestniczyły w mających na celu wznowienie kartelu kontaktach, które miały miejsce w okresie przejściowym lub że o nich nie wiedziały, po trzecie, nawet gdyby przyjąć stanowisko Komisji w odniesieniu do utrzymywania się skutków zamówień udzielonych przed majem 1997 r., skutki te utrzymały się co najwyżej aż do listopada lub do grudnia 1997 r., co pozostawia w każdym razie okres 18 miesięcy przed wznowieniem kartelu, w odniesieniu do którego nie istnieje żadna obiektywna i zgodna przesłanka pozwalająca na przyjęcie udziału skarżących w kontaktach, do których doszło w okresie kryzysu kartelu, Komisja nie może opierać argumentu na okoliczności, że skarżące nie zdystansowały się w okresie przejściowym od działań podjętych przez niektórych członków kartelu w celu jego wznowienia.
- 69 Uwzględniając okoliczności niniejszej sprawy, należy stwierdzić, że brak takiego publicznego zdystansowania się ze strony skarżących od pozostałych członków kartelu nie mógł spowodować, iż pozostali członkowie uzyskali wrażenie przynajmniej biernego ich współudziału, efektem czego zachowanie skarżących nie mogło zostać utożsamione z milcząca zgodą na antykonkurencyjną inicjatywę. W braku przesłanki pozwalającej stwierdzić, że skarżące wiedziały o mających miejsce w okresie przejściowym między pozostałymi członkami kartelu kontaktach w przedmiocie wznowienia kartelu, którego normalne funkcjonowanie zostało przerwane, Komisja nie miała zatem prawa przypisać im łącznej odpowiedzialności z tego względu, iż nie zdystansowały się one publicznie od treści kartelu. Sam ten powód nie jest bowiem wystarczający, aby przeważać nad całkowitym brakiem obiektywnych i spójnych przesłanek, które mogły świadczyć, zarówno pod względem obiektywnym, jak i subiektywnym, o oczywistości ich uczestnictwa oraz ich ciągłego współudziału w jednolitym naruszeniu w tym okresie.
- 70 Należy zatem uznać, że Komisja nie mogła zgodnie z prawem stwierdzić, iż popełnione przez skarżące naruszenie było naruszeniem jednolitym i ciągłym. Ten błąd jednakże niekoniecznie oznacza, że Komisja naruszyła art. 25 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003.
- 71 Uwzględniając bowiem okoliczność, że naruszenie nie może w niniejszej sprawie być uznane za ciągłe, w celu ustalenia tego, czy określony na podstawie art. 25 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 termin przedawnienia upłynął, pozostaje zatem zbadać, czy naruszenie to należy uznać za powtarzające się, co skarżące kwestionują.

– W przedmiocie istnienia naruszenia powtarzającego się

- 72 Ponieważ wykładnia pojęcia naruszenia powtarzającego się jest sporna między stronami, należy przede wszystkim przeprowadzić analizę porównawczą treści tego pojęcia i pojęcia naruszenia ciągłego w rozumieniu art. 25 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003.
- 73 W ramach dokonywania wykładni literalnej przepisu prawa Unii należy mieć na względzie fakt, iż akty prawa Unii są zredagowane w wielu językach i że różne wersje językowe tych aktów są na równi autentyczne; dokonanie wykładni takiego przepisu wymaga zatem przeprowadzania porównania wersji językowych (wyrok Trybunału z dnia 6 października 1982 r. w sprawie 283/81 CILFIT, Rec. s. 3415, pkt 18). Konieczność stosowania, a zatem i jednolitej wykładni przepisów prawa Unii, wyklucza więc, by w razie wątpliwości treść danego przepisu była rozpatrywana w sposób oderwany w jednej z jego wersji, lecz przeciwnie, wymaga ona, by był on interpretowany i stosowany w świetle jego wersji istniejących w innych językach urzędowych (zob. wyrok Trybunału z dnia 19 kwietnia 2007 r. w sprawie C-63/06 Profisa, Zb.Orz. s. I-3239, pkt 13 i przytoczone tam orzecznictwo). Ponadto w przypadku różnicy między różnymi wersjami językowymi tekstu Unii dany przepis należy interpretować z uwzględnieniem ogólnej systematyki i celu uregulowania, którego stanowi część (zob. ww. wyrok w sprawie Profisa, pkt 14 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 74 Bardziej ogólnie rzecz ujmując, przy dokonywaniu wykładni przepisu prawa Unii należy uwzględniać nie tylko jego brzmienie, lecz także jego kontekst oraz cele regulacji, której część on stanowi (wyrok Trybunału z dnia 17 listopada 1983 r. w sprawie 292/82 Merck, Rec. s. 3781, pkt 12) oraz całość prawa Unii (ww. w pkt 73 wyrok w sprawie CILFIT, pkt 20).
- 75 Po pierwsze, należy wyjaśnić, że w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 2988/74 z dnia 26 listopada 1974 r. dotyczącym okresów przedawnień w postępowaniach i wykonywaniu sankcji zgodnie z regułami Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej dotyczącymi transportu i konkurencji (Dz.U. L 319, s. 1), które leży u podstaw przepisów dotyczących przedawnienia zawartych w rozporządzeniu nr 1/2003, art. 1 ust. 2 dotyczył „trwałych [ciągłych w rozporządzeniu nr 1/2003] lub powtarzających się naruszeń”.
- 76 Należy przypomnieć w tym względzie, iż w odniesieniu do pojęcia użytego w art. 1 rozporządzenia nr 2988/74 Trybunał orzekł, że chociaż pojęcie ciągłych naruszeń ma różne znaczenia w porządkach prawnych państw członkowskich, w każdym razie obejmuje ono zespół bezprawnych zachowań stanowiących jedno naruszenie, zjednoczonych wspólnym subiektywnym elementem (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 8 lipca 1999 r. w sprawie C-235/92 P Montecatini przeciwko Komisji, Rec. s. I-4539, pkt 195).
- 77 Pojęcie to zostało zastąpione we francuskiej wersji językowej art. 25 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 pojęciem „*infraction continue ou répétée*” („ciągłego lub powtarzającego się” naruszenia).
- 78 Zmiany tej nie dokonano jednakże we wszystkich wersjach językowych tego przepisu.
- 79 Wyrazy „*continuing or repeated infringements*” były już wówczas użyte w art. 1 ust. 2 rozporządzenia nr 2988/74 w angielskiej wersji językowej tego rozporządzenia i terminologia ta została utrzymana w angielskiej wersji językowej art. 25 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003.
- 80 Ponadto, gdy zostało wydane rozporządzenie nr 1/2003, prawodawca utrzymał w większości wersji językowych terminologię występującą wcześniej w rozporządzeniu nr 2988/74 (w odniesieniu do hiszpańskiej, duńskiej, niemieckiej, greckiej, niderlandzkiej, fińskiej i szwedzkiej wersji językowej), podczas gdy pozostałe wersje językowe zostały również zmienione w celu uwzględnienia zmiany, jaką wprowadzono w wersji francuskiej (chodzi o włoską i portugalską wersję językową).

81 W motywie 31 rozporządzenia nr 1/2003 wyjaśniono ponadto:

„Przepisy dotyczące terminów przedawnienia dla nakładania grzywien i okresowych kar pieniężnych zostały ustanowione w rozporządzeniu Rady [...] nr 2988/74, które również dotyczy kar w dziedzinie transportu. W celu wyjaśnienia ram prawnych rozporządzenie [...] nr 2988/74 powinno zatem zostać zmienione, aby zapobiec jego stosowaniu do spraw objętych niniejszym rozporządzeniem, zaś niniejsze rozporządzenie powinno zawierać postanowienia w sprawie terminów przedawnienia”.

82 Należy zatem uznać, że zamiarem prawodawcy nie była zmiana sensu wcześniejszego przepisu przy okazji przekształcenia rozporządzenia Rady nr 17 z dnia 6 lutego 1962 r. – pierwszego rozporządzenia wprowadzającego w życie art. [81 WE] i [82 WE] (Dz.U. 1962, 13, s. 204), pomimo wprowadzonej w niektórych wersjach językowych zmiany terminologicznej, lecz, wręcz przeciwnie, usunięcie ewentualnego pomieszania pojęć, jakie powodowało użycie pojęcia naruszenia trwałego („infractio continuée”).

83 Po drugie, pojęcie naruszenia powtarzającego się jest pojęciem odrębnym od pojęcia naruszenia ciągłego (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie T-18/05 IMI i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-1769, pkt 96, 97), ponieważ rozróżnienie to zostało ponadto potwierdzone użyciem spójnika „lub” w art. 25 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003.

84 Argumentację skarżących, zgodnie z którą należy rozróżnić naruszenie „klasyczne” od naruszenia „ciągłego i powtarzającego się” należy zatem oddalić.

85 Po trzecie, pojęcie jednolitego naruszenia odnosi się do sytuacji, w której kilka przedsiębiorstw uczestniczyło w naruszeniu polegającym na zachowaniu o charakterze ciągłym, któremu przyświeca jeden cel gospodarczy w postaci zakłócenia konkurencji, lub złożonym z poszczególnych naruszeń powiązanych ze sobą tożsamością przedmiotu i podmiotów (zob. podobnie wyroki Sądu: z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie T-53/03 BPB przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-1333, pkt 257; z dnia 28 kwietnia 2010 r. w sprawie T-446/05 Amann & Söhne i Cousin Filterie przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-1255, pkt 89).

86 Innymi słowy, w zależności od sposobu, w jaki naruszenie zostało popełnione, można je uznać za naruszenie jednolite ciągłe bądź też powtarzające się.

87 Ponadto należy przypomnieć odnośnie do naruszenia ciągłego, że pojęcie ogólnego planu pozwala Komisji domniemywać, że popełnienie naruszenia nie zostało przerwane, nawet jeżeli w odniesieniu do określonego okresu nie dysponuje ona dowodem uczestnictwa danego przedsiębiorstwa w tym naruszeniu w przypadku, gdy przedsiębiorstwo to uczestniczyło w naruszeniu przed tym okresem i po nim oraz gdy nie istnieją dowody lub poszlaki mogące pozwolić przypuszczać, że naruszenie w odniesieniu do tego przedsiębiorstwa zostało przerwane. W takim wypadku Komisja będzie mogła nałożyć grzywnę za cały okres naruszenia, wraz z okresem, w odniesieniu do którego nie dysponuje dowodami uczestnictwa danego przedsiębiorstwa (zob. pkt 60–62 powyżej).

88 W przypadku gdy można natomiast uznać, że uczestnictwo przedsiębiorstwa w naruszeniu zostało przerwane i że przedsiębiorstwo uczestniczyło w naruszeniu przed przerwaniem i po nim, naruszenie to może być uznane za powtarzające się, jeżeli – tak jak w przypadku ciągłego naruszenia (zob. pkt 60 powyżej) – istnieje jednolity cel realizowany przez naruszenie przed przerwaniem i po nim, co może być wywnioskowane z tożsamości celów analizowanych praktyk, rozważanych produktów, przedsiębiorstw, które uczestniczyły w zмовie, głównych zasad wprowadzenia jej w życie, osób fizycznych reprezentujących przedsiębiorstwa i wreszcie geograficznego zakresu stosowania owych praktyk. Naruszenie jest zatem jednolite i powtarzające się i, chociaż Komisja może nałożyć grzywnę za cały okres naruszenia, nie może jednak nałożyć jej za okres, w którym naruszenie zostało przerwane.

- 89 Odrębne zdarzenia o charakterze naruszenia, w których uczestniczyło to samo przedsiębiorstwo, lecz w odniesieniu do których nie można wykazać wspólnego celu, nie mogą być uznane za naruszenie jednolite – ciągle lub powtarzające się – i stanowią odrębne naruszenia.
- 90 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że Komisja przyznaje, iż nie ma dowodu uczestnictwa skarżących w naruszeniu podczas okresu przejściowego, który trwał ponad dwa lata. Okres ten nie był poza tym podstawą nałożenia żadnej grzywny.
- 91 Skarżące uznały natomiast, że uczestniczyły w naruszeniu przed okresem przejściowym i po nim oraz że nie kwestionują na rozprawie tożsamości celów analizowanych praktyk, rozważanych produktów, przedsiębiorstw, które uczestniczyły w zмовie, głównych zasad wprowadzenia jej w życie, osób fizycznych reprezentujących przedsiębiorstwa i wreszcie geograficznego zakresu stosowania owych praktyk przed majem 1997 r. i po czerwcu 1999 r.
- 92 Do Sądu należy zatem stwierdzenie, że spółka Trelleborg Industrie popełniła jednolite i powtarzające się naruszenie od kwietnia 1986 r. do dnia 13 maja 1997 r. i od dnia 21 czerwca 1999 r. do maja 2007 r. oraz, że spółka Trelleborg popełniła jednolite i powtarzające się naruszenie od dnia 28 marca 1996 r. do dnia 13 maja 1997 r. i od dnia 21 czerwca 1999 r. do maja 2007 r. Błędne zakwalifikowanie przez Komisję naruszenia jako ciągłego nie stoi bowiem na przeszkodzie zmianie przez Sąd jego kwalifikacji na naruszenie powtarzające się, uwzględniając okoliczności faktyczne wynikające z administracyjnych akt sprawy, na których opiera się zaskarżona decyzja (zob. analogicznie ww. w pkt 83 wyrok w sprawie IMI i in. przeciwko Komisji, pkt 96, 97; zob. również analogicznie wyrok Sądu z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawach połączonych T-427/04 i T-17/05 Francja i France Télécom przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-4315, pkt 322–325, utrzymany w mocy w postępowaniu odwoławczym w wyroku Trybunału z dnia 8 grudnia 2011 r. w sprawie C-81/10 P France Télécom przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-12899, pkt 80 i nast.).
- 93 Wniosku tego nie może podważyć argumentacja skarżących, zgodnie z którą, opierając się na teorii naruszenia powtarzającego się, na którą Komisja powołała się tytułem ewentualnym w zaskarżonej decyzji (zob. pkt 22, 40 powyżej), Komisja może przesunąć początek biegu terminu przedawnienia w nieskończoność, redukując go w ten sposób do zera, co byłoby sprzeczne z zasadą pewności prawa.
- 94 Argumentację tę należy odrzucić, ponieważ, z jednej strony, w przypadku gdy spełnione są przesłanki pozwalające stwierdzić istnienie naruszenia powtarzającego się, z art. 25 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 wynika, że bieg terminu przedawnienia ulega przesunięciu. Z drugiej strony to, czy oparcie się na teorii naruszenia powtarzającego może mieć znamiona nadużycia, nie może być oceniane in abstracto i zależy w istocie od okoliczności każdej konkretnej sprawy, a w szczególności od zdolności Komisji do wykazania, że chodzi o naruszenie jednolite w różnych rozpatrywanych okresach.
- W przedmiocie skutków, jakie pociąga dla przedawnienia fakt popełnienia naruszenia powtarzającego się
- 95 Ponieważ spółka Trelleborg Industrie popełniła naruszenie jednolite i powtarzające się od kwietnia 1986 r. do maja 1997 r. i od czerwca 1999 r. do maja 2007 r., a spółka Trelleborg AB popełniła naruszenie jednolite i powtarzające się od marca 1996 r. do maja 1997 r. i od czerwca 1999 r. do maja 2007 r., należy stwierdzić, że okres naruszenia przed dnia 13 maja 1997 r. nie uległ przedawnieniu.
- W przedmiocie pozostałych zarzutów
- 96 Ponadto w odniesieniu do zarzutu opartego na naruszeniu zasady pewności prawa należy przypomnieć, że stanowi ona podstawową zasadę prawa Unii, która wymaga w szczególności, by uregulowanie było jasne i precyzyjne, tak by podlegające mu podmioty prawa mogły ustalić w sposób jednoznaczny swoje prawa i obowiązki oraz podjąć w związku z tym odpowiednie kroki. Niemniej jednak, gdy pewien

stopień niepewności co do znaczenia i zakresu przepisu prawnego jest nierozzerwalnie związany z danym przepisem, należy zbadać, czy rozważana norma prawna jest dotknięta taką dwuznacznością, że stanowiłaby przeszkodę do tego, by jednostki mogły z wystarczającą pewnością rozwiać ewentualne wątpliwości co do znaczenia i zakresu tej normy (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 14 kwietnia 2005 r. w sprawie C-110/03 Belgia przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-2801, pkt 30, 31).

- 97 Ponieważ kryteria pozwalające na stwierdzenie istnienia naruszenia powtarzającego się są jasne i precyzyjne i nie są dotknięte taką dwuznacznością, która stanowiłaby przeszkodę w rozwianiu przez podmioty prawne z wystarczającą pewnością ewentualnych wątpliwości co do znaczenia i zakresu tej normy, należy uznać, że przewidywalność sytuacji prawnych jest zapewniona i należy oddalić zarzut oparty na naruszeniu zasady pewności prawa.
- 98 W odniesieniu do zarzutu opartego na równym traktowaniu należy przypomnieć, że zasada równego traktowania lub niedyskryminacji wymaga, by porównywalne sytuacje nie były traktowane w odmienny sposób oraz by odmiennie sytuacje nie były traktowane w taki sam sposób, chyba że jest to obiektywnie uzasadnione (wyrok Trybunału z dnia 15 kwietnia 2010 r. w sprawie C-485/08 P Gualtieri przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-3009, pkt 70).
- 99 W niniejszej sprawie Komisja twierdzi, że wprawdzie uznała, iż spółka MRI popełniła naruszenie od dnia 1 kwietnia 1986 r. do dnia 1 sierpnia 1992 r. i od dnia 3 września 1996 r. do dnia 2 maja 2007 r., jednak nie zastosowała wobec niej teorii powtarzającego się naruszenia, a ponadto nie nałożyła na nią grzywny za okres naruszenia sprzed dnia 1 sierpnia 1992 r. w związku ze swymi uprawnieniami dyskrecjonalnymi do niestosowania sankcji za okres przed przerwaniem uczestnictwa spółki MRI w kartelu i chociaż mogła stwierdzić, że naruszenie było powtarzające się.
- 100 Z jednej strony należy stwierdzić, że Komisja słusznie podnosi, iż zgodnie z art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 dysponuje ona uprawnieniami dyskrecjonalnymi w odniesieniu do decyzji o nałożeniu grzywny na sprawcę naruszenia art. 81 WE. Uprawnienia te powinny jednakże być wykonywane z poszanowaniem zasady równego traktowania.
- 101 Z drugiej strony należy stwierdzić, że sytuacje spółki MRI i skarżących nie są porównywalne.
- 102 Spółka MRI nie została bowiem ukarana za uczestnictwo w kartelu za okres sprzed dnia 1 sierpnia 1992 r., ponieważ przerwanie prowadzonej przez kartel działalności uwzględnione przez Komisję w tym celu obejmowało okres od tego dnia do dnia 3 września 1996 r., podczas gdy przerwanie, na które powołują się skarżące, dotyczy tylko okresu przejściowego.
- 103 Z powyższego wynika, że należy odrzucić zarzut oparty na naruszeniu zasady równego traktowania.
- 104 Ponadto, i tytułem uzupełnienia, nawet przy założeniu, że Komisja błędnie zastosowała względem spółki MRI zasady dotyczące biegu okresu przedawnienia, należy uznać, iż takie działanie niezgodne z prawem, którym Sąd nie zajmuje się w ramach niniejszej skargi, nie pociąga za sobą w żadnym razie zasadności wniesionej przez skarżące skargi o stwierdzenie nieważności. W tym względzie należy przypomnieć, że poszanowanie zasady równego traktowania musi iść w parze z poszanowaniem zasady legalności, co oznacza, że nikt nie może powoływać się na swoją korzyść na niezgodne z prawem działanie, którego dopuszczono się na rzecz innej osoby. Ewentualne działanie niezgodne z prawem podjęte względem innego przedsiębiorstwa, które nie jest stroną niniejszego postępowania, nie pozwala Sądowi stwierdzić dyskryminacji, a tym samym działania niezgodnego z prawem względem skarżących. Takie podejście byłoby równoznaczne z usankcjonowaniem zasady „równego traktowania w sprzeczności z prawem” tylko dlatego, że inne przedsiębiorstwo znajdujące się prawdopodobnie w porównywalnej sytuacji uniknęło w sposób niezgodny z prawem sankcji (zob. ww. w pkt 53 wyrok w sprawie Peróxidos Orgánicos przeciwko Komisji, pkt 77 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 105 Podsumowując, należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja stwierdziła w niej, że spółka Trelleborg Industrie popełniła naruszenie ciągłe od dnia 1 kwietnia 1986 r. do dnia 2 maja 2007 r. i że spółka Trelleborg AB popełniła naruszenie ciągłe od dnia 28 marca 1996 r. do dnia 2 maja 2007 r., a w pozostałym zakresie zarzut oparty na przedawnieniu należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na braku uzasadnionego interesu Komisji do wydania decyzji stwierdzającej istnienie naruszenia przed 1999 r.

Argumenty stron

- 106 Skarżące podnoszą co do istoty, że Komisja co do zasady miała prawo stwierdzić, że naruszenie zostało popełnione, nawet jeżeli uległo przedawnieniu. Jednakże zgodnie z orzecznictwem powinna była ona wykazać w tym przypadku uzasadniony interes, jaki miała w takim stwierdzeniu, to jest wyjaśnić, w jaki sposób okoliczności doprowadziły do konieczności wydania decyzji stwierdzającej naruszenia zakończone co najmniej dwanaście lat przed wydaniem zaskarżonej decyzji.
- 107 Komisja kwestionuje tę argumentację.

Ocena Sądu

- 108 Ponieważ w ramach zarzutu pierwszego stwierdzono, że naruszenie popełnione przez skarżące należy uznać za jednolite i powtarzające się (zob. pkt 92 powyżej) i że okres naruszenia sprzed dnia 13 maja 1997 r. nie uległ przedawnieniu (zob. pkt 95 powyżej), należy odrzucić zarzut drugi.

W przedmiocie żądania dotyczącego zmiany zaskarżonej decyzji

- 109 Skarżące żądają zmiany zaskarżonej decyzji i obniżenia grzywny.
- 110 Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 261 TFUE rozporządzenia uchwalone wspólnie przez Parlament Europejski i przez Radę Unii Europejskiej, na mocy postanowień traktatu FUE, mogą przyznać Trybunałowi Sprawiedliwości nieograniczone prawo orzekania w odniesieniu do kar przewidzianych w tych rozporządzeniach. Tego typu uprawnienie zostało przyznane sądowi Unii na podstawie art. 31 rozporządzenia nr 1/2003. Dlatego poza przeprowadzaniem zwykłej kontroli zgodności kary z prawem sąd ten ma prawo zastąpić ocenę Komisji własną oceną i w konsekwencji uchylić, zmniejszyć lub zwiększyć nałożoną grzywnę lub okresową karę pieniężną. Wynika z tego, że sąd Unii jest uprawniony do skorzystania z przysługującego mu nieograniczonego prawa orzekania, w przypadku gdy zostaje mu przedłożona do rozważenia kwestia wysokości grzywny, oraz że może on skorzystać z tego prawa tak dla obniżenia kwoty grzywny, jak i dla jej podwyższenia (zob. wyrok Trybunału z dnia 8 lutego 2007 r. w sprawie C-3/06 P Groupe Danone przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-1331, pkt 60–62 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 111 Ponadto zgodnie z art. 23 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003 przy ustalaniu wysokości grzywny uwzględnia się oprócz wagi naruszenia czas jego trwania.
- 112 Trybunał orzekł, że w celu określenia wysokości grzywien należy uwzględnić czas trwania naruszeń i wszystkie aspekty mogące wchodzić w ocenę wagi tych naruszeń, takie jak zachowanie każdego z przedsiębiorstw, rola odgrywana przez każde z nich w ustaleniu uzgodnionych praktyk, korzyść, którą mogły odnieść z tych praktyk, ich rozmiar i wartość danych towarów, jak również zagrożenie,

jakie tego rodzaju naruszenia stanowią dla Unii (zob. wyrok Trybunału z dnia 8 grudnia 2011 r. w sprawie C-386/10 P Chalkor przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-13085, pkt 56 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 113 Trybunał wskazał również, że należy uwzględnić aspekty obiektywne, takie jak treść i czas trwania zachowań antykonkurencyjnych, ich liczbę i natężenie, zakres dotkniętego naruszeniem rynku oraz pogorszenie stanu publicznego porządku gospodarczego. Analiza winna obejmować również względne znaczenie przedsiębiorstw odpowiedzialnych za udział w naruszeniu, ich udział w rynku, jak również ewentualny powrót do naruszenia (ww. w pkt 112 wyrok w sprawie Chalkor przeciwko Komisji, pkt 57).
- 114 W tym względzie należy przypomnieć, że z uwagi na jego charakter ustalenie grzywny przez Sąd nie jest ścisłym działaniem arytmetycznym. Ponadto Sąd nie jest związany obliczeniami Komisji ani jej wytycznymi, lecz winien przeprowadzić własną ocenę uwzględniającą wszystkie okoliczności danego przypadku (wyrok Sądu z dnia 14 września 2004 r. w sprawie T-156/94 Aristrain przeciwko Komisji, niepublikowany w Zbiorze, pkt 43).
- 115 W niniejszej sprawie należy przypomnieć, że jeżeli naruszenie popełnione przez skarżące nie może być uznane za ciągłe (zob. pkt 72 powyżej), to nie zmienia to faktu, iż chodzi tu o naruszenie powtarzające się (zob. pkt 95 powyżej). Należy ponadto uznać, że Komisja nie nałożyła na skarżące grzywny za okres przejściowy. Błąd, którego dopuściła się Komisja, przyjmując na niekorzyść skarżących ciągły charakter naruszenia, nie miał zatem żadnego wpływu na czas trwania naruszenia wzięty pod uwagę przez Komisję przy obliczaniu kwoty grzywny.
- 116 W niniejszej sprawie należy zaznaczyć, że rozpatrywanemu w niniejszej sprawie kartelowi nie można odmówić wagi, uwzględniając okoliczność, że zachowania noszące znamiona naruszenia, w których w pełni uczestniczyły skarżące, polegały na rozdzielaniu między siebie przetargów, ustalaniu cen, ustalaniu limitów ilościowych, ustalaniu warunków sprzedaży, podziale rynku geograficznego, a także wymianie szczególnie chronionych informacji na temat cen, wielkości sprzedaży oraz przetargów na zamówienia. Poza tym chodzi tu o kartel o zasięgu światowym.
- 117 Co więcej, spółka Trelleborg Industrie dopuszczała się tego naruszenia przez szczególnie długi okres osiemnastu lat i jedenastu miesięcy, przy czym spółka Trelleborg AB była solidarnie odpowiedzialna za zachowanie swej spółki zależnej w odniesieniu do okresu ośmiu lat i jedenastu miesięcy.
- 118 Sąd uznaje, że nie należy w konsekwencji obniżać wysokości nałożonej na skarżące grzywny.
- 119 Należy zatem oddalić przedstawione przez skarżące żądania dotyczące zmiany zaskarżonej decyzji.
- 120 Należy zatem stwierdzić częściową nieważność zaskarżonej decyzji, a w pozostałym zakresie skargę należy oddalić.

W przedmiocie kosztów

- 121 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Jednakże zgodnie z art. 87 § 3 akapit pierwszy owego regulaminu postępowania w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań każdej ze stron oraz w wypadkach szczególnych Sąd może postanowić, że koszty zostaną rozdzielone albo że każda ze stron pokryje własne koszty.

122 W niniejszej sprawie należy orzec, że skarżące słusznie twierdziły, że Komisja błędnie przyjęła w odniesieniu do nich istnienie ciągłego naruszenia między dniem 1 kwietnia 1986 r. a dniem 2 maja 2007 r. Ta niezgodność z prawem pozostaje jednak bez wpływu na obliczenie grzywny. W tym zakresie Sąd stoi na stanowisku, że właściwa ocena okoliczności sprawy wymaga obciążenia każdej ze stron jej własnymi kosztami.

Z powyższych względów

SĄD (pierwsza izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Stwierdza się nieważność art. 1 lit. g) i h) decyzji Komisji C(2009) 428 wersja ostateczna z dnia 28 stycznia 2009 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/39406 – Przewody morskie) w części, w jakiej odnosi się on do okresu od dnia 13 maja 1997 r. do dnia 21 czerwca 1999 r.**
- 2) **W pozostałym zakresie skargi należy oddalić.**
- 3) **Każda ze stron pokrywa własne koszty.**

Azizi

Prek

Frimodt Nielsen

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 17 maja 2013 r.

Spis treści

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu	2
Sektor przewodów morskich do ropy naftowej i gazu	2
Prezentacja skarżących	3
Postępowanie administracyjne	3
Zaskarżona decyzja	4
Przebieg postępowania i żądania stron	5
Co do prawa	6
W przedmiocie żądań stwierdzenia nieważności	6
W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego z jednej strony na popełnionym przez Komisję oczywistym błędzie w ocenie okoliczności faktycznych, na podstawie którego wyciągnęła ona wniosek, że spółka Trelleborg Industrie uczestniczyła w naruszeniu ciągłym od dnia 1 kwietnia 1986 r. do dnia 2 maja 2007 r. i że spółka Trelleborg AB uczestniczyła w naruszeniu ciągłym od dnia 28 marca 1996 r. do dnia 2 maja 2007 r. oraz, z drugiej strony na naruszeniu art. 25 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003	7

Zaskarżona decyzja	7
Argumenty stron	7
Ocena Sądu	8
– Rozważania wstępne	8
– W przedmiocie istnienia naruszenia ciągłego	10
– W przedmiocie istnienia naruszenia powtarzającego się	13
– W przedmiocie skutków, jakie pociąga dla przedawnienia fakt popełnienia naruszenia powtarzającego się	15
– W przedmiocie pozostałych zarzutów	15
W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na braku uzasadnionego interesu Komisji do wydania decyzji stwierdzającej istnienie naruszenia przed 1999 r.	17
Argumenty stron	17
Ocena Sądu	17
W przedmiocie żądania dotyczącego zmiany zaskarżonej decyzji.....	17
W przedmiocie kosztów	18